

Arrest

nr. 246 219 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 22 april 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 26 maart 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.04.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in een buitengewone omstandigheid zou bevinden, daar betrokkene als minderjarige samen met zijn familie naar België is gekomen en alhier in opgegroeid, hier meer op regelmatige en onafgebroken wijze heeft verbleven. De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene in 1986 naar België kwam en dat hij alhier verschillende jaren legaal heeft verbleven. Zijn laatste verblijfskaart was een C-kaart geldig tot 13.04.2018. Op 15.09.2014 werd betrokkene echter geschrapt uit het bevolkingsregister. Zijn aanvraag tot herinschrijving d.d. 06.07.2018 -om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst -hij werd op 23.07.2018 door de vreemdelingendienst Antwerpen in kennis gesteld dat een herinschrijving niet mogelijk is. Betrokkene vertrok op 23.06.2014 terug naar Marokko een beweert definitief terug naar België te zijn gekomen op 22.11.2016 (legt loonfiches voor d.d. 03.2018 en 04.2018 –S. NV). Betrokkene beweerde niets te weten dat hij al ruime tijd was geschrapt uit het bevolkingsregister. Betrokkene heeft wel degelijk België verlaten, wat aldus de reden is waarom zijn jarenlang legaal verblijf in België niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart ook dat hij niet terug kan naar Marokko, daar hij zéér langdurig en intenste banden heeft opgebouwd met België zijn leven zich hier afspeelt en hij hier beroep kan doen op steun van zijn familie, wat niet het geval zou zijn in Marokko, doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We merken op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan steeds beroep doen op zijn familie hier in België om zijn tijdelijk verblijf in Marokko te steunen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent Pachecolaan 44 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene haalt aan dat zijn familieleven zich hier volledig afspeelt. Doch toont betrokkene niet aan dat zijn band met zijn familie zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet

als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert ook dat hij niet terug kan naar Marokko, daar de wachttijd voor het bekomen van een visum ettelijke maanden in beslag zou nemen, ook dit element kan niet aanvaardt worden als een buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Marokkanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post Marokko. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk tijd. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkaanse burgers.

Betrokkene beweert dat hij over voldoende mogelijkheden zou beschikken om op de arbeidsmarkt aan de slag te kunnen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij werkbereid is, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij alhier naar school ging, dat hij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat hij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs die eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en de teloorgang van zijn banden met Marokko. Verzoeker is sinds 1986 - bijna steeds - woonachtig in België. Het verblijf van verzoeker blijkt uit de bijgevoegde documenten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de documenten uit het administratief dossier. Hij kwam als minderjarige in 1986 aan in België en had bijna steeds een legaal verblijf en verblijf, met een beperkte uitzondering, steeds in België. Zijn laatste verblijfskaart (een C-kaart) was geldig tot 13 april 2018.

Door verweerder worden deze elementen evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door verweerder wordt gesteld dat verzoeker "wei degelijk België verlaten" heeft, wat volgens verweerder "aldus de reden is waarom zijn jarenlang legaal verblijf in België niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1; eigen accentuering).

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, dat de aangehaalde elementen "niet aanvaard" kunnen worden buitengewone omstandigheid omdat verzoeker "wel degelijk België verlaten" heeft is, vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Verweerder dient daarom te oordelen of het zéér langdurig verblijf van verzoeker in België (sinds 1986) het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs ónmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze elementen uitsluiten - omdat verzoeker "wel degelijk België verlaten" heeft - schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Een schending dringt zich op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Als tweede element merkt de verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing verweerder herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts "tijdelijk" dient terug te keren naar Marokko, zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "tijdelijk".

De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Marokko om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als een "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode,

"tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Marokko te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker wijst, naast de bepalingen van artikel 9bis Vreemdelingenwet, op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02. § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99. § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07. §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een

persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De toepassing van artikel 8 EVRM wordt door verweerder niet betwist. In de bestreden beslissing blijkt dit doordat een belangenafweging werd uitgevoerd onder artikel 8 EVRM. Bovendien stelde de gemachtigde ook letterlijk: "Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemand privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst" (stuk 1, pagina 1-2).

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen concrete belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, om de redenen zoals hieronder vermeld. Om dezelfde redenen schendt de gemachtigde tevens artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het zéér langdurige verblijf van verzoeker - sinds 1986 - in België wordt ten onrechte weggezet door de verwerende partij. Het staat nochtans vast dat verzoeker als minderjarige naar België is toegekomen (in 1986). Hij is alhier in het bezit gesteld van een C-kaart, met een geldigheidsduur tot 13 april 2018. Verzoeker was aldus steeds gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur. Omdat verzoeker is opgegroeid in België (ook zijn familie is hier woonachtig), spreekt hij perfect Nederlands en heeft hij alle geldende waarden en normen zich eigen gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt bovendien, in abstracto, gesteld dat de verwijdering van het grondgebied slechts "tijdelijk" van aard is. Er wordt echter geenszins verklaard wat onder "tijdelijk" wordt verstaan (een aantal maanden? Een halfjaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit het kernelement vormt van het betoog van de verwerende partij. Dergelijke formulering is zeer algemeen en abstract.

Het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing is hierom in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht samengelezen met artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet."

2.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gewezen heeft op zijn langdurig verblijf in België sedert 1986 en het feit dat hij bijna geen banden meer heeft in Marokko. Hij wijst erop dat hij een recht op onbeperkt verblijf had en in het bezit was van een C-kaart, die geldig was tot 13 april 2018.

Hij wijst erop dat artikel 9bis, §2, van de vreemdelingenwet de elementen opsomt die niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid en op grond waarvan de aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard. Verzoeker voert aan dat de elementen die niet in artikel 9bis, §2 worden opgenoemd bijgevolg wel in overweging moeten worden genomen. Verzoeker meent dan ook dat zijn vroegere legaal verblijf in België moest worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Daarnaast voert verzoeker aan dat het oordeel dat hij slechts tijdelijk zou dienen terug te keren onvoldoende duidelijk is. Hij zegt dat deze tijdsperiode niet wordt gedefinieerd terwijl dit element van belang is om te oordelen of verzoeker kan terugkeren om de aanvraag in Marokko in te dienen. In het licht van artikel 8 van het EVRM voert verzoeker nogmaals aan dat hij sedert 1986 in België heeft gewoond en in het bezit was van een C-kaart met een geldigheidsduur tot 13 april 2018 en bijgevolg gemachtigd was tot een verblijf van onbepaalde duur. Hij wijst op zijn kennis van het Nederlands en zijn banden met België.

2.2.2. In de motieven van de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker inderdaad in het bezit was van een C-kaart, die geldig was tot 13 april 2018, maar op 15 september 2014 werd geschrapt uit het bevolkingsregister. Verzoeker vertrok op 23 juni 2014 naar Marokko en zou volgens zijn verklaringen teruggekomen zijn in België op 22 november 2016. Zijn verzoek om herinschrijving werd geweigerd. Aangezien verzoeker België heeft verlaten, werd zijn jarenlang legaal verblijf in België niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanvraag om deze reden niet onontvankelijk mocht worden verklaard, werd hoger reeds uiteengezet waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet onontvankelijk kan worden verklaard indien er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Waar in artikel 9bis, §2 elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, merkt de Raad op dat het hier een niet limitatieve opsomming betreft. De wetgever heeft hiermee enkel uitdrukkelijk bepaald welke omstandigheden en welke elementen in geen geval kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden. Artikel 9bis, §2, van de vreemdelingenwet stelt duidelijk dat de daarin voornoemde elementen gelden "onverminderd de andere elementen van de aanvraag". Dit blijkt ook zeer duidelijk uit de parlementaire voorbereiding bij artikel 9bis, §2, zoals ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"Voor alle duidelijkheid dient benadrukt te worden dat in de twee bovenvermelde situaties er wel sprake moet zijn van buitengewone omstandigheden. Wanneer geen buitengewone omstandigheden worden aangegeven, zal de aanvraag onontvankelijk verklaard worden zoals in de overige gevallen. Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden." (Parl. St. Kamer, 2005/2006, doc 51 2478, p. 33).

Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden.

In de mate verzoeker zich beroept op het feit dat zijn lange aanwezigheid in België wel degelijk als een buitengewone omstandigheid moet worden gekenmerkt, wordt niet betwist dat verzoeker op 15 september 2014 uit de bevolkingsregisters werd geschrapt (wat overeenkomstig artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het vermoeden inhoudt dat hij het grondgebied verlaten heeft) en op 22 november 2016 terugkwam naar België. Naar luid van artikel 19, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet heeft een vreemdeling die houder is van een geldige verblijfsvergunning die het grondgebied verlaat gedurende een jaar het recht om terug te keren. Ingevolge verzoekers afwezigheid van het grondgebied gedurende meer dan een jaar, werd het recht op verblijf beëindigd. Het feit dat verzoekers C-kaart geldig was tot 2018 doet daar geen afbreuk aan. De verblijfskaart is immers slechts het document dat het onderliggende verblijfsrecht constateert. De geldigheidsduur die op de verblijfskaart wordt vermeld, verhindert niet dat het verblijfsrecht op een vroeger tijdstip wordt beëindigd om een andere reden, zoals te dezen het geval is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het feit dat hij van 1986 tot 2014 legaal in België verbleef en daarna uit eigen beweging het grondgebied heeft verlaten, ten onrechte niet werd aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet preciseert hoe lang hij zal dienen terug te keren naar Marokko, wijst de Raad op hogerstaande uiteenzetting dat een aanvraag overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet in beginsel moet worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Artikel 9bis voorziet de mogelijkheid om in buitengewone omstandigheden de aanvraag in te dienen in België. Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden, tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in Marokko in te dienen, wordt hier evident mee bedoeld dat de terugkeer geldt voor de duur van de behandeling van zijn aanvraag in Marokko. Indien de aanvraag wordt ingewilligd, zal verzoeker zich vervolgens naar België kunnen begeven. Uit artikel 9bis noch uit enige andere rechtsregel die verzoeker aanvoert, kan niet worden afgeleid dat de verwerende partij ertoe verplicht zou zijn om daarbij een bepaalde tijdsperiode te voorzien. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing ook dat elke visumaanvraag een zekere wachttijd in beslag neemt en dat dit feit op zich niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker zelf terugkeerde naar Marokko en er een ruime tijd heeft verbleven. Hij toont niet aan waarom hij niet zou kunnen wachten op de afgifte van een visum en waarom dit kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker maakt dan ook geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht, noch van de aangevoerde rechtsbeginselen.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar zijn langdurig verblijf in België.

De bestreden beslissing motiveert hierover:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn.

merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zijn familieleven zich hier volledig afspeelt. Doch toont betrokkene niet aan dat zijn band met zijn familie zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen.

Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering.

Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoeker acht deze beoordeling kennelijk onredelijk, doch laat na enig concreet element aan te voeren waaruit kan blijken dat zijn familiale en/of privébanden met België van die aard zijn dat een tijdelijke scheiding kennelijk onredelijk zou zijn. Daarbij acht de Raad het wel degelijk relevant dat verzoeker van 2014 tot 2016 in Marokko verbleef, hetgeen doet veronderstellen dat hij er nog wel banden heeft.

Verzoeker voert geen elementen aan waaruit blijkt dat dit niet langer het geval zou zijn en waarom zijn aanwezigheid bij zijn familie in België thans onontbeerlijk zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT